

[K. B. Andersen.]

forelå altså muligheden for at komme med det lovforslag, som den forrige regering gang på gang havde bebudet, bl. a. i bemærkningerne til lovforslaget i fjor, hvor vi sagde, vi lagde afgørende vægt på snarest muligt ved lov at kunne fremlægge disse rammer, men vi ventede på dette materiale, som den nuværende minister altså er den første der har haft mulighed for at bruge i lovgivning og bruger, hvad jeg har takket ham for og anerkendt.

Det er jo sandheden om Københavns universitet. Jeg kan godt forstå, at ministeren bruger den fremstilling, han bruger. Den højttærede formand, min udmærkede kollega fra 15. kreds, ville ringe med klokken, hvis jeg karakteriserede den med det udtryk, jeg havde lyst at bruge, derfor skal jeg afstå fra det. Men når ministeren siger, at det er kun 2 måneder siden, jeg har forladt ministerposten, og så skal man være forsigtig med kritik, så vil jeg sige, at det havde været berettiget, hvis jeg havde kritiseret forsømmelser over for Københavns universitet — det måtte være mine indtil for 2 måneder siden — men det kunne ikke falde mig ind. (*Afbrydelse af indenrigsministeren [Poul Sørensen]*). Ja men hvis indenrigsministeren lige vil høre, hvad sagen drejer sig om, så vil han forstå, at hans bemærkninger som sædvanlig er malplacerede. Hvis jeg havde talt om forsømmelser vedrørende København, var det noget andet, men det ville jeg ikke drømme om; nej, det eneste, jeg har sagt her — og det er bakket op af hr. Stetter, det er bakket op af hr. Orla Møller, af hr. Morten Lange, af Vestkysten, af Dannevirke og af alle andre — det er dette: hvorfor er planlægningen forladt? Og det er noget, der har med fremtiden at gøre, det er ikke noget, der har spor at gøre med, om man har siddet som minister 1 dag eller 2 måneder, og det ved ministeren jo udmærket godt; men jeg kan da godt forstå, at i en situation, hvor ministeren på grund af indre uenighed i regeringen må komme med det makværk, han er kommet med her, dér trænger han til at blive dækket. Jeg havde bare ventet af ham som historiker, at han ikke havde gjort det på en sådan måde, at man må sætte „forhenværende“ på det punkt.

Morten Lange: Ja, ministerens bemærkninger lød jo meget fredsommelige; det gjorde de da specielt, fordi de var ganske udækkende. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han mener, at man sagligt og rimeligt kan foretage dispositioner af principiel art vedrørende Københavns universitets udbygning som foreslået i lovforslagets § 2, medmindre man har en nogenlunde klarlagt skitse for, hvorledes den samlede universitetsudbygning i Danmark skal være. Jeg mener, det er uladsiggørligt, og det er urimeligt.

Ministeren prøver derefter at skaffe sig et alibi ved at læse op af diverse beretninger fra folktingsudvalg, men ministeren må åbenbart ikke have forstået, hvad vi hidtil har været enig om i dette ting, når vi diskuterede disse sager. Når vi har fremhævet de eksisterende universiteter, sådan som vi har gjort det, så er det, fordi det naturligvis er et første led i planlægningen, at der kan produceres lærere; det er ganske evident, og det gjorde, at det var nødvendigt at sørge for, at udbygning af disse universiteter finder sted omgående. Men den videre planlægning af det hele system og af, hvor mange lærere vi skal uddanne, kort sagt hele planlægningskomplekset, det er klippet af i ministerens forslag. Og det er altså ikke alene klippet af med en saks, det er også klippet af med en passende kraftig distance. Der er ikke noget om, at når ministeren engang får syslet færdig med sagen, får vi planlægningsafsnittet. Næ, næ, dette forslag er langt mere massivt. Det er noget om, at i 1974-75 kommer der nok en lov om den sag, og hvis det går efter folketingets sæd og skik, skulle det altså blive i 1976 eller 1977.

Undskyld mig, hr. minister, dette er ikke at leve op til, at vi skal prøve på at lave en fornuftig planlægning for den højere uddannelse i Danmark. Man sætter tidsfrister for at forhindre, at der sker en sådan fornuftig planlægning, det er åbenbart indholdet i lovforslaget. Jeg synes, at det, ministeren har svaret her, slet ikke rører ved det, der er centralt: skal vi give os til at udbygge 3 eksisterende højere læreanstalter uden at gøre dem til et led i en samlet planlægning, eller skal vi lave en samlet planlægning, som er godt undervejs?